

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Rams 2020

Avui celebrem el Diumenge de Rams, que esdevé el pòrtic de la Setmana Santa, i que enguany serà tan diferent i especial. En les esglésies els preveres celebraran els oficis, però els bancs seran buits. A les places i els carrers es palparà el silenci, perquè el poble fidel no pot sortir de casa. Ben segur avui trobarem a faltar la multitud que s'aplegava davant els nostres temples, amb el seu enrenou, i un gran nombre d'infants.

Tot i això, aquest any també aclamarem al Senyor, encara que sigui d'una manera diferent. Recordarem l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem, i la gran acollida que va tenir per part dels infants i de la gent senzilla. També nosaltres reconeixem el Senyor com a Messies Salvador, i l'aclamarem des del fons del nostre cor amb molt d'entusiasme i alegria. Jesús fa la seva entrada solemne com a Messies per complir la missió que el Pare li ha encomanat, una missió que el portarà a la glòria de la resurrecció, passant per la mort en creu. La litúrgia, en aquest dia, ens presenta l'evangeli de la passió com la millor ambientació per a la celebració del Triduum Sant. El text de sant Mateu, que llegirem enguany, conté unes paraules del Senyor que ens ajuden a veure com n'era de conscient del que li havia de succeir: «El fill de l'home serà entregat perquè el crucifiquin» (Mt 26,2).

Recordo que el passat 10 de març, quatre dies abans que es declarés l'estat d'alarma, quan les coses estaven encara relativament tranquil·les, vaig celebrar la Santa Missa en el nostre Seminari diocesà

i a l'homilia vaig dir als seminaristes que aquesta Quaresma seria recordada segurament com la Quaresma del coronavirus, però que tant de bo es recordés sobretot per ser la Quaresma en la que havíem avançat decididament en la nostra conversió en el camí de la fe, perquè havíem progressat seriosament en alguns aspectes. No podia imaginar-me fins a quin punt aquesta pandèmia remouria la nostra existència, afectant a les pràctiques quaresmals i a les celebracions litúrgiques.

Certament, el confinament ha comportat una sèrie de limitacions que s'han convertit en una mortificació dura per a molts de nosaltres. Ha estat una ocasió per oferir-les com a penitències no buscades ni previstes, que són particularment agradables al Senyor. No és el mateix una pe-

nitència o sacrifici que es pensa i decideix que una terrible sacsejada que tot d'una arriba. És evident que aquesta part de la situació no depèn de nosaltres i no val la pena ara perdre temps en especulacions sobre el que es podria haver fet; ara bé, el que sí depèn de nosaltres és aprofitar aquest temps per reflexionar, per revisar la pel·lícula de la nostra vida, el que hem estat, el que som i el que som cridats a ser.

Cada any recordem la importància de viure les celebracions litúrgiques de Setmana Santa amb intensitat i fervor. Aquest any haurem de fer un esforç extra pel que fa a la nostra disposició interior. La situació que travessem és prou difícil i dolorosa, i el Senyor, per força, s'ha de com-

padir de nosaltres i acudir al nostre auxili. Nosaltres, amb humilitat i confiança, tornem la mirada a Déu i implorèm el seu perdó i la seva gràcia, el seu amor i la seva misericòrdia.

La Setmana Santa no queda suprimida. La Setmana Santa se celebra. Certament aquest any serà d'una manera diferent. Se celebrarà espiritualment des de les llars, en família, amb la màxima devoció i fruit espiritual. Aprofitem, doncs, aquests dies sants per dedicar més temps a la pregària personal, per compartir les reflexions, per parlar de Déu amb els més petits, per resar en família d'una manera més serena i tranquil·la. I amb l'ajut de les noves tecnologies, seguim les celebracions del Sant Pare, de la nostra Església Catedral o dels altres temples de la diòcesi.

ENTREVISTA

L'escut humà

JUAN JOSÉ AGUIRRE

Mons. Aguirre (nascut a Còrdova, Espanya) fa més de quaranta anys que viu la missió en territori africà. En porta més de vint com a bisbe de Bangassou, una diòcesi situada a la República Centreafricana; un país dividit i envoltat d'altres països que també tenen greus conflictes armats. Recentment, va visitar Barcelona i va participar en un acte diocesà a la basílica de la Sagrada Família, per iniciar el temps de Quaresma, acompanyat per la creu d'un poble que malgrat les adversitats no perd l'esperança.

Quina és la realitat de la República Centreafricana?

El país està dividit per catorze senyors de la guerra que se l'estan menjant amb patates. Aquesta situació fa cinc anys que provoca situacions de gran tensió.

La població civil com fa front al sofriment?

El sofriment uneix tota la humanitat. La sang amb què es maten persones musulmanes i no musulmanes és del mateix color, del mateix color que la sang de Jesucrist a la creu.

Quin paper hi juga l'Església catòlica?

La seva contribució és molt important. En primer lloc, com a testimonis; i sent testimonis, denunciem. Per això, moltes vegades ens amenacen de mort. Som una Església perseguida. Malgrat les adversitats, l'Església hi està fent projectes de desenvolupament per donar esperança. Com en tants països en conflicte, sempre som els últims a marxar.

Com podem ajudar la vostra missió des del vell continent?

Necessitem la vostra simpatia. Hem anat a la primera línia de combat i vosaltres sou la nostra rereguarda. Necesitem vocacions; persones que vulguin lliurar la seva vida com a missioners. També us demano que sigueu sensibles amb els africans que aconsegueixen creuar el desert i arribar fins a la península ibèrica.

Oscar Martí i Navarro

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Pregària i lloança pel dia a dia

Des de ben petit, donava gràcies a Déu, cada nit, pel dia que acabava i que havia viscut. Per cloure la pregària, el Parenostre, i a dormir. Així el van introduir els pares en la pregària d'acció de gràcies i així ha procurat fer-ho sempre, amb acomodació a les diverses etapes de la vida i a l'evolució personal. Ara, ja ha passat els cinquanta anys; és un bon professional, està casat, té fills grans i segueix donant gràcies a Déu en acabar la jornada laboral i en arribar a casa. Després d'un bon nombre d'hores de treball de molta responsabilitat, quan retorna a la llar familiar, al vespre, es posa còmode i cerca l'estona, abans de sopar, per donar gràcies a Déu Pare com quan era infant, adolescent o jove. Gràcies pel dia viscut, pels encerts i per les errades, pels col·laboradors i amics, per les dificultats superades o no... També és un bon moment per demanar perdó per les paraules imprudents que han ferit, per la falta de templança, per no escoltar prou... i, sobretot, donar gràcies per la presència continuada de l'Amor de Déu en la seva vida i en la dels altres. No hi falta el Parenostre, après en la infantesa

i reflexionat i paït al llarg dels anys, i potser encara no ben entès del tot, però ben present al llarg de la vida. «Doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist» (1Te 5,15).

La família és la primera escola de vida cristiana, alhora que és escola de creixement humà. Espai per ensenyar a reconèixer l'acció de Déu en les nostres vides, i els beneficis i dons que ha posat en les nostres mans perquè en siguem administradors. També per reconèixer que tot el que som ve d'Ell, i per aprendre que és bo respondre a les benediccions de Déu amb pregàries i lloances per tot el bé rebut i pel bé que obra mitjançant les nostres vides. Aprenre que hem de correspondre, també, mitjançant les nostres obres i accions, a la iniciativa amorosa de Déu. Que siguin lliurament i lloança al Pare en acció de gràcies per col·laborar en els seus designis, perquè es faci la seva voluntat. «Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Des de la sortida del sol fins a la posta lloeu el nom del Senyor» (Sl 113,1,3). Cerquem l'estona, posem-nos còmodes i donem gràcies cada dia!

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

La ecuación «Dios es Amor»

Pierre Descouvemont nos ha recordado el nombre de **ecuación** para la frase que todo lo compendia: «**Dios es Amor**». «El evangelista Juan fue el primer hombre de la historia que escribió la palabra **ecuación** al referirse a que «**Dios es Amor**».

Sí, Juan fue el **único apóstol testigo ocular y presencial** de los **dolores y sufrimientos del Crucificado**, del **Hijo Único**. Y es que el **Amor** hace estas **locuras**. Quizás faltara para **entrever el misterio del Calvario**, recordar la fortísima **frase** y la extraña paradoja que nos dejó el gran literato **Chesterton**: «Su vida hasta la **muerte** en la **cruz** no es un **velo** tras el que se **oculte**

Dios, sino una «**Locura de Amor**» por la que se **Revela**».

Conclusión: **Dios** no es en ninguna parte del **evangelio más divino** que en sus **dolores y sufrimientos del Calvario**. San Pablo, al final de sus días, nos dejó la frase: «**Dios nos ha amado en exceso**» (Ef 2,4). Ello **entusiasma** a millones de seguidores —hoy, como ayer, y mañana— que **aman a Jesús**.

Santa Teresa de Lisieux escribía a su hermana Céline: «**Jesús** arde de **Amor** por **nosotros**. / **Mira** su **Faz adorable**. / **Mira** esos **ojos apagados y entornados**. / **Mira** esas **llagas**. / **Mira** la **Faz de Jesús**. / En ella **verás** cómo **nos Ama**».

Lectures de la missa diària i santoral

6. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.

7. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC). Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Joan d'Orquanyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.

9. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. ■ Dissabte Sant. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo; santa Gemma Galgani, vg. seglar.

12. □ † Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia). [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mt 28,1-10. *Missa del dia*: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mt 28,1-10). *A la missa vespertina*, l'Evangelí pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

COMENTARI

Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salví, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obediència fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

✠ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu (Mt 26,14-27,66) (Fragment)

Des del migdia fins a mitja tarda s'estengué una foscor sobre tota la terra. Cap a mitja tarda Jesús crida amb tota la força: «Eli, Eli, ¿jema sabactani?» Que vol dir: «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?» Alguns dels qui eren allí deien: «Ara crida Elies.» Un d'ells anà corrents a prendre una esponja xopa de vinagre i la posà al capdamunt d'una canya perquè begués. Però els altres li deien: «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.» Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà. (Pausa, agenollats)

En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques s'esberlaren, els sepulcres s'obriren i ressuscitaren molts cossos dels sants que hi reposaven; després de la resurrecció de Jesús sortiren dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa i s'aparegueren a molts. Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús veieren el terratrèmol i tot el que havia passat, s'esveraren molt i deien: «És veritat: Aquest home era Fill de Déu.»

Lectura del llibre de Isaïes (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salm responsorial (21)

R. Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, me nean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto le quiere». R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel». R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

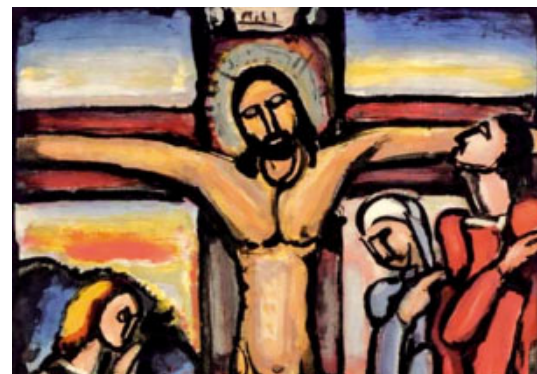
Cristo Jesús, siendo de condición divina, no re-tuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Mateo (Mt 26,14-27,66) (Fragmento)

Desde la hora sexta hasta la hora nona vinieron tinieblas sobre toda la tierra. A la hora nona, Jesús gritó con voz potente: «Eli, Eli, ¿jema sabactani?» (Es decir: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»). Al oírlo algunos de los que estaban allí dijeron: «Está llamando a Elías». Enseguida uno de ellos fue corriendo, cogió una esponja empapada en vinagre y, sujetándola en una caña, le dio de beber. Los demás decían: «Déjalo, a ver si viene Elías a salvarlo». Jesús, gritando de nuevo con voz potente, exhaló el espíritu. (Pausa, arrodillados)

Entonces el velo del templo se rasgó en dos de arriba abajo; la tierra tembló, las rocas se resquebrajaron, las tumbas se abrieron y muchos cuerpos de santos que habían muerto resucitaron y, saliendo de las tumbas después que él resucitó, entraron en la ciudad santa y se aparecieron a muchos. El centurión y sus hombres, que custodiaban a Jesús, al ver el terremoto y lo que pasaba dijeron aterrorizados: «Verdaderamente este era Hijo de Dios.»

«Aquest home era Fill de Déu»

Crist en la creu (1936), de Georges Rouault. Villa Flora, Winterthur (Suïssa)

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Comencem la Setmana Santa aclamant amb els nostres rams a Crist, camí de Jerusalem, i proclamant la seva gloriosa Passió. Tres aclamacions marquen el camí de la Setmana Santa: «l'Hosanna!» que avui cantem en record de l'entrada a Jerusalem; el crit assassí de «crucifica!» del divendres sant; i el joís «al·leluia!» de la vetlla pasqual. Tres aclamacions que ritmen també el camí de la nostra vida. Si som capaços d'acompanyar Jesús a l'entrada de Jerusalem, si som capaços d'acompanyar-lo amb la nostra creu de cada dia, fins al Calvari, també podrem acompanyar-lo en la vida nova de la resurrecció i de la glòria.

El relat de la Passió segons Mateu es fa ressò de la profunda humilitat de Jesús, qui pot convocar en la seva defensa a dotze legions d'àngels però hi renuncia, assumint la condició humana en la seva pobresa més radical: la del desemparat i l'indefens, condemnat a una mort injusta. Jesús no oposa violència a la violència; sinó que calla i escull el camí de la humilitat. Només després d'haver passat per l'escàndol de la creu, apareixerà amb poder sobre els núvols del cel, com declara davant el Gran Sacerdot.

Mateu té present, no només la persona de Jesús sinó també altres personatges i les seves actituds. Els deixebles que fugen plens de paúra; Judes, que li lliura i se suïcida covardament; Pere, que nega ser deixeble per salvar la vida; els falsos testimonis d'un procés injust; els sacerdots del sanedrí, que condemnen per blasfèmia; Pilat, que es desentén de Jesús sabent que és innocent; els soldats, que sadollen la seva set de sang en la llarga sessió de tortura; Simó de Cirene, obligat a carregar amb una creu que no és seva; les dones, que contempen de lluny el sofriment innocent del mestre; el centurió romà que, un cop comès el crim, reconeix que l'ajusticiat era Fill de Déu.

Però també nosaltres som protagonistes d'aquest relat que no acaba mai, perquè segueix present «fins a la fi dels segles». Una passió que es continua donant en la gent gran i en els malalts de les nostres comunitats, en els nois que es lliuren a la droga, als que són víctimes dels seus propis pares o del seu entorn familiar desestructurat, en les víctimes del terrorisme i de la guerra, en els aturats de llarga durada... Acompanyar Crist per Setmana Santa suposa compartir el seu dolor i la seva esperança, la seva mort i la seva esperança de resurrecció.

VIDA DIOCESANA

Missa Crismal

Dintre d'aquesta Missa, el Sr. Bisbe beneeix l'oli dels catecúmens, l'oli dels malalts i consagra el Sant Crisma. Aquests olis es fan servir en la celebració dels sacraments del baptisme, la confirmació, la unció de malalts i l'orde sacerdotal. Se celebra també la institució del sacerdot i, en circumstàncies normals, els preveres fan la renovació de les seves promeses sacerdotals; enguany això es farà més endavant en una jornada sacerdotal que convocarà el Sr. Bisbe.

Dijous Sant. Missa vespertina de la Cena del Senyor

Aquesta Missa recorda de manera especial el Sant Sopar. La primera lectura explica la celebració de la Pasqua del poble d'Israel. A la segona, Sant Pau transmet la narració de la institució de l'Eucaristia pel Senyor Jesús. L'evangeli, de sant Joan, és el lavatori dels peus dels deixebles. Aquell dia recordem també el manament nou de Jesús: «Que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat.»

Divendres Sant. Celebració de la Passió del Senyor

En la celebració de la Paraula ens centrem en la Mort del Senyor, anunciada pels profetes i els salms i explicada a l'Evangeli. Llegim la passió de Nostre Senyor Jesucrist segons Sant Joan. A continuació es fa la pregària universal amb molt de relleu, pregant-hi especialment enguany per les persones afectades per la pandèmia i tots els professionals i voluntaris. No se celebra l'Eucaristia sinó que segueix l'Adoració de la Creu.

Vetlla Pasqual

Se celebra solemnement la Resurrecció del Senyor. Primer de tot es beneeix el ciri pasqual, símbol de Jesús ressuscitat. Segueix la Vetlla amb les lectures que recorren la Història de la Salvació: la creació, el sacrifici d'Abraham, el pas del Mar Roig, els anuncis dels profetes. Amb el cant festiu del Glòria es passa a la Missa. Es canta de manera solemne l'Al·luia i es llegeix l'evangeli en el que les santes dones troben el sepulcre buit i un àngel els

Horaris de Setmana Santa a la Catedral

Les celebracions que presideix el Sr. Bisbe es podran seguir a través del canal youtube del Bisbat de Terrassa (BTTV) o través del web del bisbat: <http://www.bisbatdeterrassa.org>

- **Diumenge de Rams:** 5 d'abril, a les 12 h
- **Missa Crismal:** Dimarts Sant 7 d'abril, a les 12 h
- **Dijous Sant, 9 d'abril:** celebració de la Cena del Senyor, a les 19 h
- **Divendres Sant, 10 d'abril:**
 - Celebració de la Passió del Senyor, a les 12 h
 - Via Crucis: ens unirem al Via Crucis del Sant Pare a Roma, a les 21 h, a través 13TV
- **Vetlla Pasqual:** Dissabte Sant, 11 d'abril, a les 21 h
- **Diumenge de Pasqua, 12 d'abril:** Missa a les 12 h i impartirà la Benedicció apostòlica

anuncia la Resurrecció. Es fa la renovació de les promeses baptismals i segueix la Missa amb la consagració i la comunió. En acabar, és costum de felicitar la Mare de Déu per la Resurrecció del seu Fill.

Diumenge de Pasqua

A les lectures s'anuncia la Resurrecció i es llegeix com Maria Magdalena avisa els deixebles que el se-

pulcre està buit. Pere i el deixeble estimat hi van i ho comproven. Els dies de l'Octava de Pasqua es llegeixen els evangelis de les aparicions del Senyor ressuscitat.

REMADE MAR ADENTRO † JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

Obispo de Terrassa

Ramos 2020

Hoy celebramos el Domingo de Ramos, que es el pórtico de la Semana Santa, que este año será tan distinta y especial. En las iglesias los sacerdotes celebrarán los oficios, pero los bancos estarán vacíos. En las plazas y las calles se palpará el silencio, porque el pueblo fiel no puede salir de casa. Seguramente hoy echaremos de menos la multitud que se abarrotaba tradicionalmente frente a nuestras iglesias, con el bullicio consiguiente, y gran número de los más pequeños de nuestras familias.

Pero este año también aclamaremos al Señor, aunque sea de otra manera. Recordaremos la entrada triunfal de Jesús en Jerusalén, y la acogida entusiasta que tuvo por parte de los niños y de la gente sencilla. También nosotros reconocemos al Señor como Mesías Salvador, y lo aclamaremos en lo más profundo del corazón con sentimientos de

entusiasmo y alegría. Jesús hace su entrada solemne como Mesías para cumplir la misión que el Padre le ha encomendado, una misión que le llevará a la gloria de la resurrección, pasando por la muerte en cruz. La liturgia de este día nos presenta un evangelio de la pasión como la mejor ambientación para la celebración del Triduo Santo. El texto de san Mateo, que leeremos este año, contiene unas palabras del Señor que demuestran su conocimiento de lo que va a ocurrir: «El hijo del hombre va a ser entregado para ser crucificado» (Mt 26,2).

Recuerdo que el pasado 10 de marzo, cuatro días antes de que se declarara el estado de alarma, cuando las cosas estaban todavía relativamente tranquilas, celebré la Santa Misa en nuestro Seminario diocesano y en la homilía dije a los seminaristas que esta Cuaresma sería

recordada seguramente como la Cuaresma del coronavirus, pero que ojalá se recordara también por ser la Cuaresma en la que habíamos dado pasos serios de conversión en nuestro camino de fe, porque habíamos progresado seriamente en algunos aspectos. No podía imaginarme hasta qué punto esta pandemia alteraría nuestra existencia, afectando a las prácticas cuaresmales y a las celebraciones litúrgicas.

Es verdad que el confinamiento ha comportado una serie de limitaciones que se han convertido en una severa mortificación para muchos de nosotros. Ha sido ocasión para ofrecerlas como penitencias no buscadas ni previstas, que son particularmente agradables al Señor. No es lo mismo una penitencia o sacrificio que uno piensa y decide que una sacudida terrible que llega de improviso. Está claro que esta parte de la situación no depende de nosotros y no vale la pena ahora gastar tiempo en especulaciones sobre lo que se podría haber hecho; ahora bien, lo que sí depende de nosotros es aprovechar este tiempo para reflexionar, para revisar la película de nuestra vida, lo que he-

mos sido, lo que somos y lo que estamos llamados a ser.

Cada año recordamos la importancia de vivir las celebraciones litúrgicas de Semana Santa con intensidad y fervor. Este año tendremos que hacer un esfuerzo extra en cuanto a nuestra disposición interior. La situación que atravesamos es tan difícil y dolorosa, que nuestro Señor por fuerza se ha de compadecer de nosotros y acudir en nuestro auxilio. Por nuestra parte, con humildad y confianza, volvamos la mirada a Dios e imploremos su perdón y su gracia, su amor y misericordia.

La Semana Santa no se suprime. La Semana Santa se celebra. Ciertamente este año será de un modo diferente. Se celebrará espiritualmente desde los hogares, en familia, con la máxima devoción y fruto espiritual. Aprovechemos estos días santos para dedicar más tiempo a la oración personal, para compartir las reflexiones, para hablar de Dios con los más pequeños, para rezar en familia de una manera más sosegada y tranquila. Y con la ayuda de las nuevas tecnologías, sigamos las celebraciones del Santo Padre, de nuestra Iglesia Catedral o de los otros templos de la diócesis.